

שאוּלִי ואח' נ' עיריִת אירוּעִים בע"מ ואח'

בפני
כב' השופטת דניה קרת-מאיר
החברה

התובעים

מנגינות גן אירוּעִים (2012) בע"מ

1. אבי שאולי
 2. חזי שאולי
- נגד

הנתבעים

3. דוּיִדִי משה
4. עיריִת זקס
5. מנגינות בע"מ
6. ים (גריל בר) בע"מ
7. עיריִת אירוּעִים בע"מ
8. פסק דין

1. עילת התביעה

התביעה היא תביעה להסרת קיפוח, מתן הוראות וסעד כספי אשר הוערך לצורכי אגרה בסך כ- 1.7 מיליון ₪. התובעים טענו כי מאז הקמת חברת מנגינות גן אירוּעִים (2012) בע"מ (להלן: "החברה") רוקנה החברה מכל רווחיה על ידי הנתבעים אשר עושיקים אותה ומשתמשים בה לשם העשרתם. הנתבעים מתעלמים מזכויות התובעים בחברה, כאשר התובע 1 אבי שאולי (להלן: "אבי") היה בעבר מקורב לפעילות השוטפת והוא מודר ככל שחלף הזמן. לאחרונה התבקש אבי להימנע לחלוטין מביקורים בעסק בכתב התביעה נאמר כי ביום 31.1.12 נחתם בין התובעים לנתבעים 1 ו-2 הסכם (להלן: "הסכם המייסדים") לפיו היה על התובעים להעביר לחברה הלוואות בעלים בהתאם לחלקם היחסי בהון המניות בסך 1.74 מיליון ₪ ועל הנתבעים 1 ו-2 היה להעביר את חלקם בהתאם. ההון הכספי של החברה אמור היה לעמוד על סך של 17.4 מיליון ₪. הנתבעים 1 ו-2 לא העבירו לחברה את ההון הנדרש. החברה עוסקת ומפעילה גן אירוּעִים בסמוך לשוב אבן יהודה בשרון (להלן: "העסק" או "גן האירוּעִים"). התובעים הם בני משפחה ובעלי מניות מיעוט בחברה, כאשר כל אחד מהתובעים מחזיק ב-5% מהון המניות של החברה. הנתבעים 1 ו-2 מחזיקים ב-45% מהון המניות של החברה. הנתבעת 3 מנגינות בע"מ הינה חברה בשליטה מלאה של הנתבעים 1 ו-2 והיא הייתה מפעילת גן האירוּעִים עד ובסמוך להקמת החברה (להלן: "מנגינות" או "החברה הישנה"). הנתבעת 5 עיריִת אירוּעִים בע"מ (להלן: "עיריִת אירוּעִים") היא חברה בשליטה מלאה של הנתבעת 2 עיריִת זקס (להלן: "עיריִת"). החברה חתמה עם עיריִת אירוּעִים על הסכם שכירות בו הצהירה כי היא בעלת הזכויות

במקרקעין בו פועל גן האירועים.
התברר בהמשך כי הצהרה זו מנוגדת למצב הרישומי בפועל.
בשנת 2011 הכירו הצדדים והנתבעים הציגו לתובעים כי הם מעוניינים להקים חברה לשם הפעלת גן האירועים.
נאמר לתובעים כי מנגינות מצויה בקשיים כלכליים. התובעים עמדו על כך כי הנתבע 1 דויד משה (להלן: "דויד") יקבל על עצמו את כל החובות הקשורים למנגינות.
הוסכם כי התובעים יזרימו לחברה הלוואת בעלים ראשונית בסך 1.6 מיליון ש"ח שתקנה להם 10% מהון הבעלים. הלוואת בעלים ראשונה זו, משקפת, לדברי התובעים, 16 מיליון ש"ח שווי חברה.
סוכם באופן ברור כי כתנאי להקמת החברה יחוסלו כל התחייבויות מנגינות לפני התחלת הפעילות באמצעות החברה.
הלוואת הבעלים הראשונה הועברה על ידי התובעים לחברה.
התובעים תיארו במסגרת כתב התביעה את הוראות הסכם המייסדים.
לאחר רישומה של החברה פתחו התובעים והנתבעים חשבון בבנק מזרחי טפחות.
סוכם כי התובע 2, חזי שאולי (להלן: "חזי"), ימונה לתפקיד של איש מכירות בשכר חודשי של 5000 ש"ח וכחודשיים לפני הגשת התביעה התעדכן השכר ל- 7000 ש"ח.
עם תחילת העבודה גילה חזי כי הנתבעים 1 ו- 2 משכו שכר הנע בין 35,000 ש"ח ל- 50,000 ש"ח ואף העניקו לעצמם ביטוחי מנהלים ותשלום הוצאות.
משביקשו התובעים לברר עניין זה הביאו עימם הנתבעים 1 ו- 2 אדם בשם יוסף ארביב אשר הציג עצמו כשותפם לעסקים וכאחד ממקבלי החלטות בחברה (להלן: "ארביב").
התובעים תהו כיצד יכולה חברה שאין לה הרבה הזמנות לעמוד בתשלום הוצאות כה גבוהות והתעוררו אצלם חשדות.
התובעים דרשו כי תוחזר להם הלוואת הבעלים ואילו הנתבעים 1 ו- 2 טענו כי מצב החברה אינו מאפשר להחזיר את השקעתם הראשונית.
בינואר 2013 פנו הנתבעים 1 ו- 2 לתובעים והציגו בפניהם מצג, על פיו העסק במצב קשה ואם לא יעבירו התובעים הלוואת בעלים נוספת יתחילו לחזור שיקים.
התובעים העבירו הלוואת בעלים נוספת בסך 140,000 ש"ח, תוך התחייבות מאת הנתבעים כי ההלוואה תוחזר תוך חודשיים ימים. גם הלוואה זו לא הוחזרה.
התובעים טענו כי על פי ההזמנות הצפויות למאי 2013 עולה תמונה שונה מהתמונה הקשה אותה תיארו הנתבעים בדבר מצבה הכלכלי של החברה.
הנתבעים נמנעים מלהעביר לתובעים מסמכים ודיווחים על ההכנסות.
עוד נאמר, כי לקראת סוף מרץ 2013 הגיעו לידיעת התובעים ידיעות כי מתנהלים מגעים בין הנתבעים לבין צד ג' כלשהו לרכישת החברה בסכום של 6.5 מיליון ש"ח - סכום הנמוך בהרבה משווי האמיתי של החברה.
התובעים פרטו בכתב התביעה את ההתכתבויות בין הצדדים.
עוד נאמר כי במאי 2012 הוחלט למנות את ארביב למנהל העסקים של החברה, אולם התובעים לא קיבלו כל עדכון בעניין זה.
התובעים טענו כי קמה להם עילת תביעה בגין קיפוח המיעוט לפי הוראת סעיף 191 (א) לחוק החברות תשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות").
כמו כן, פרטו התובעים פעולות שונות המהוות הפרה של הסכם המייסדים ושל הוראות שונות בחוק החברות.

2. טענות ההגנה

בכתב ההגנה נאמר כי למראית עין מציגים עצמם התובעים כמיעוט נעשק. אולם, למעשה, הם במבקשים כי בית משפט יערוך עבורם הסכם חדש ומיטיב. בכתב ההגנה תוארו המגעים בין הצדדים לפני החתימה על הסכם המייסדים. בהסכם המייסדים נשללה מהתובעים כל זכות להתערב בניהול ענייני החברה, כל עוד לא יגדילו את אחזקותיהם ל- 25%. נטען כי התובעים טוענים למעשה כנגד כדאיות ההסכם. אולם, אין בית המשפט שם עצמו במקום הצדדים אשר ניהלו מו"מ לפי רצונם. התובעים ביצעו בדיקת נאותות לפני שחתמו על הסכם המייסדים בדבר איתנות החברה הישנה ורווחיה. לצורך זה הועמדו לרשותם כל המסמכים והמידע שביקשו. הובהר לתובעים גם כי לצורך המשך הפעילות של גן האירועים, יש לבצע שיפוצים משמעותיים במבנים המשמשים את החברה ובציוד, דבר הכרוך בהשקעות כספיות ניכרות. הנתבעים 1 ו- 2 לא התחייבו להעמיד כל הלוואה לטובת החברה החדשה או הישנה, והם יצאו ידי חובתם ובכך שהעמידו את נכסי החברה הישנה לרשות פעילות החברה החדשה. בניגוד לנטען, העמידו דוידי ועירית הלוואה בסך 300,000 ₪ יחד עם העמדת הלוואה על סך 140,000 ₪ על ידי התובעים. עירית ודוידי מנהלים את ענייני החברה והם זכאים לשכר המשולם להם. כמו כן נאמר כי התובעים מנועים מלהעלות טענות כלשהן כנגד הסכם המייסדים המסדיר. נטען כי כתב התביעה אינו אלא אוסף של קלישאות וסיסמאות כלפי הנתבעים ללא הצדקה.

3. דין והחלטה

א. החתימה על הסכם המייסדים ביום 31.1.12 חתמו, כאמור, התובעים על הסכם המייסדים בפני עו"ד שריפי. התובעים טענו כי עו"ד שריפי ייצג את הנתבעים וכי לאור היכרותם איתו הנתבעים עמדו על כך שיערוך את ההסכם. מהאמור בתצהירם של התובעים, שהינו בעיקרו תצהיר זהה, עולה כי התקיים בין הצדדים מו"מ לפני שהחליטו התובעים להתקשר בהסכם המייסדים. במסגרת מו"מ זה הוסכם על הקמת חברה חדשה בתנאי שיפתח דף חדש בכל הקשור להפעלת גן האירועים. בתצהירו של חזי אף נאמר כי משה שאולי, אביו, ואבי התעקשו כי דוידי יקבל על עצמו את החובות של החברה הישנה, חברת מנגינות. בחקירתו הנגדית הבהיר חזי כי אביו נכח במו"מ לאור ניסיון של שלושים שנה בתחום " אם אני הייתי עושה את כל התהליך לבד לא הייתי במצב שאני נמצא בו היום, הייתי במצב הרבה יותר גרוע... אז בגלל הניסיון של אבא שלי והוא היה בעל הממון יותר, הוא עזר לי גם מכל הבחינה הכלכלית אז הוא היה שם" (עמ' 35 לפרוטוקול). חזי הבהיר כי אביו הוא בעלים של אולם אירועים בכפר סבא. מכאן עולה כי התובעים היו מלווים באדם בעל ניסיון בתחום בעת עריכת המו"מ. רק במהלך החקירה הנגדית הועלו על ידי התובעים טענות באשר לכריתת הסכם המייסדים.

אבי נשאל האם ראה טיוטה של ההסכם או שראה את ההסכם בפעם הראשונה כאשר הגיע לעו"ד שריפי. תשובתו הייתה כי ראה טיוטה "אבל לא התייחסתי לזה עד שאנחנו לא ניפגש" (עמ' 18 לפרוטוקול).

אבי גם העיד כי קרא את הטיוטה "באופן די שטחי" (עמ' 19 לפרוטוקול). עוד נאמר על ידו כי הוא לא זוכר שהעיר הערות לטיוטה והוא חתם עליה כפי שהייתה. לדבריו, לא ראה מה היו השינויים בין הטיוטה לבין ההסכם, אבל בדיעבד הבין כי לא קיבל את מה שסוכם (עמ' 19 לפרוטוקול).

אבי נשאל בהמשך החקירה האם קרא בעיון את ההסכם ותשובתו הייתה שלילית. אבי נשאל "לא היה חשוב לך מה כתוב שם" ותשובתו הייתה "לא". (עמ' 29 לפרוטוקול). אבי גם העיד כי לקראת הדיון קרא את ההסכם יחד עם עורך הדין. אבי נשאל מה לא נכון בהסכם ותשובתו הייתה כי אם היה יודע שכל סמכויות החברה בידי דוידי לא היה מרשה שזה יקרה ולא הייתה חותם על העסקה, שכן דובר שכולם ינהלו את המקום. (עמ' 30 לפרוטוקול).

עוד העיד אבי כי כאשר קרא את הסכם בקריאה "שטחית" לא שם לב לסמכויות שנתנו לדויד. הוא סמך על דבריו של עו"ד שריפי שאמר לו שהוא עושה עסקה מצוינת. אבי נשאל האם הבין מדברים אלה כי מי שמחזיק 5% ממניות החברה תהיה לו דעה שוות כוח למי שמחזיק 45% ותשובתו הייתה "בערך כן".

חזי העיד כי לא קרא את הסכם המייסדים "רפרפתי אבל לא קראתי כמו שהייתי צריך לקרוא, זה כן, מסכים". (עמ' 49 לפרוטוקול).

חזי נשאל האם הוא יכול לומר היום שיש בהסכם המייסדים משהו שלא סוכם או סוכם אחרת ממה שנכתב בהסכם המייסדים.

לאחר שחזי ביקש כי השאלה תובהר לו, השיב כי הוא לא יודע להגיד את זה גם היום בוודאות. עוד נאמר על ידו כי כאשר הגיעו לעורך הדין במסגרת הכנת התביעה "אני כבר כל כך עייפתי שגם אז אפילו לא כל כך עברתי על זה, נתתי את הכבוד לעורכי הדין... אני עד היום לא יודע להגיד לך מה בדיוק במאה אחוז עם מה אני מסכים, עם מה אני לא מסכים". (עמ' 49 לפרוטוקול).

חזי העיד כי כאשר קיבל את הסכם המייסדים "זה הוצג בפניי בצורה כזו זה כמו חוזה, חוזה שאתה יכול להשכיר דירה מהאינטרנט, זה משהו שבלוני..."

"את זה הבנתי מדויד". (עמ' 49 לפרוטוקול).

מכל האמור לעיל עולה כי התובעים לא טרחו לקרוא בעיון את הסכם המייסדים ו"רפרפו" עליו בלבד.

בנסיבות אלה, אין כל מקום לטענה בדבר הטעייה, מצג שווא או פגם בכריתת הסכם המייסדים.

אין לקבל אם כן את טענות התובעים בסיכומים באשר לכריתת הסכם המייסדים. אין גם כל מקום לטענה המופיעה בסיכומים כי ההסכם לא הוצג בפניהם ב מהלך המו"מ, אלא רק בסמוך לחתימתו. לטענה זו אין כל בסיס ראייתי והיא אף סותרת את עדותו של אבי, אשר העיד, במפורש, כי נמסרה לו טיטה לפני שנחתם ההסכם ומעדותו אף עולה כי התנהל מו"מ של ממש בין הצדדים.

יתרה מזאת, מעדותם של התובעים בבית משפט עולה כי התובעים לא מצאו לנכון לייחס חשיבות של ממש לנתונים שהם נתונים רלוונטיים בקשר לעסקה.

אבי העיד כי שאל את דויד מה מצב מנגינות ונאמר לו כי המצב "לא טוב". משנשאל מה זה לא טוב ענה "בחובות".

עם זאת, אמר לו דויד שהוא מרוויח "הוא בעצמו אמר שהוא משך הרבה כספים". אבי התבקש להפריד בין דויד לבין מנגינות כחברה. אבי נשאל פעם נוספת האם דויד אמר כי מצבה של החברה לא טוב ותשובתו הייתה חיובית.

משנשאל אם החברה צברה חובות ענה "בערך כן".

אבי נשאל האם דויד אמר לו כמה חובות יש למנגינה ותשובתו הייתה "הוא לא אמר לי". אבי אישר מיד בהמשך כי גם לא שאל. (עמ' 5-6 לפרוטוקול).

אבי נשאל כיצד הגיעו להערכה של 16 מיליון ₪ שווי חברה אשר על בסיסה נעשתה השקעת התובעים בחברה. תשובתו הייתה כי דויד הציע את המחיר וזאת על יסוד הפוטנציאל של המקום.

עוד אמר כי הוא מכיר את השוק "אלה המחירים בערך בשוק" (עמ' 16 לפרוטוקול).

משהתבקש לתת דוגמא לשווי של גן אירועים אמר כי אין לו מושג והוא לא יכול לתת דוגמא. דויד אמר לו שהוא מושך כ- 400,000 ₪ מרווחי החברה. אולם, לא פירט מאיזה סוג של הכנסה הכספים נמשכו.

משנשאל אבי האם הוא יודע מה היה מחזור הכספים של מנגינות אמר כי הסתכל רק על יומן אירועים אבל לא ישב לעשות חשבון. להערכתו מדובר בסכום של בין מיליון ל- 1.5 ל- 1.8 מיליון ₪ לחודש, אבל זו הערכה שלו.

על ההוצאות של מנגינות במשך השנה לא הסתכל והדבר אף לא עניין אותו (עמ' 9 – 10 לפרוטוקול).

אבי הסביר כי החברה הישנה לא עניינה אותו שכן מקימים חברה חדשה, וכל החובות של החברה הישנה הם של דויד ולכן לא עניין אותו מה מצבה.

אבי נשאל האם לא היה מקום לבדוק אם החברה באמת שווה 16 מיליון ₪ או 20 מיליון ₪ לפי דרישתו של דויד - והאם כתוצאה מאותה משיכה נטענת על ידי דויד של 400,000 ₪ - הפכה החברה גרעונית, נותרה מאוזנת או שהרוויחה.

לכך ענה "לא עניין אותי" (עמ' 10 לפרוטוקול).

גם באשר לציוד של מנגינות בו עשתה החברה החדשה שימוש לא ביצע אבי הערכת שווי כלשהי (עמ' 13 לפרוטוקול).

באשר לעלות השיפוץ של המבנה שנדרש כדי להפעיל את החברה החדשה - לא ישב אבי על הניירת (עמ' 15 לפרוטוקול).
חזי היה עוד פחות מעורב, שכן לא נכח בישיבה בה הוסכם כי שוויה של החברה הוא 16 מיליון ₪ (עמ' 37 לפרוטוקול).
לדבריו, הבסיס להסכמה על שווי היה "...בעקבות השיפוץ והמקום ואם זה לוקשיין ואם זה אלף ואחת כל מיני סיבות אני לא זוכר" (עמ' 38 לפרוטוקול).
"אני לא הייתי ממש מאלה שמה שנקרא נותני ההסכמה שזהו הסכום"
באשר לשווי הציוד העיד כי הצדדים ישבו והגיעו לסכום " של משהו כמו אני חושב של 300,000 ₪" (עמ' 38 לפרוטוקול).
לאור כל האמור לעיל, יש לקבוע כי הוראות הסכם המייסדים הן ההוראות התקפות ביחסים שבין הצדדים.

ב. הוראות הסכם המייסדים
הסכם המייסדים אשר נחתם בין התובעים לבין הנתבעים 1 ו-2 קובע כי ברצון הצדדים לייסד חברה פרטית, אשר עיסוקה העיקרי יהיה הפעלת גן אירועים ועריכת כנסים.
עוד נאמר בפרק ב', הנושא את הכותרת "הקמת החברה", כי הצדדים מסכימים לנהל במשותף את העסק עד להקמת החברה ובהמשך את החברה שייסדו.
עם זאת, קובע ההסכם במפורש כי לחברה יהיה דירקטוריון אשר מספר חבריו לא יפחת משניים ולא יעלה על שלושה, וכי כל בעל 25 מניות רגילות של החברה יהיה זכאי למנות מנהל אחד למועצת המנהלים.
המספר 25 מודגש בקו.
עוד נאמר כי שאולי (כך הוגדרו התובעים בהסכם – ד.ק.) לא יכהן כחבר דירקטוריון בהיותו בעל זכויות ב- 10% בלבד ממניות רגילות של החברה.
נקבע במפורש כי דירקטוריון החברה יקבע את מדיניותה ותקציביה ואת דרכי פעילותה.
הצדדים מינו את דויד כמנכ"ל החברה.
סעיף 10 להסכם קובע את זכויות החתימה בחברה:
לגבי שיקים – שני בעלי מניות דויד או עירית או שאולי.
לגבי מסמכים של הסכם – חתימת דויד בצירוף חתימת עירית-הנתבעת 2 - או שאולי.
כמו כן קיים סעיף הנושא את הכותרת "מימון" בו נאמר באופן כללי, כי הצדדים מתחייבים להעמיד את המימון המתבקש לביצוע מטרות החברה או להעמיד בטחונות חיצוניים לשם קבלת אשראי, לפי חלקיהם היחסיים בהון המניות של החברה.
במסגרת הצהרות הצדדים נאמר כי דויד לוקח על עצמו לסלק את מלוא חובות העבר של חברת מנגינות, כפי שדרשו התובעים במסגרת המו"מ.
ההסכם קובע אם כן באופן מפורש את דרך ניהולה של החברה ואת דרך מינוי חברי הדירקטוריון.
ההסכם אינו מתייחס לשווי החברה, לנכסי מנגינות שהועברו, לסכום כלשהו אשר מתחייב מי מהצדדים להשקיע בחברה או למועד השקעה לגביו הוסכם.
עם זאת, מדובר בחברת מעטים כאשר אין ספק כי התובעים השקיעו סכומי כסף בחברה תוך ציפייה לפעילות משותפת וחברות בדירקטוריון עם הגדלת אחוזי המניות.
נכון להיום הנתבעים 1 ו-2 הם בעלי השליטה בחברה המחזיקים יחד ב- 90% ממניות החברה.
יש לבחון אם כן את דרך התנהלות הנתבעים כלפי התובעים בעלי מניות המיעוט בחברה.

ג. השקעת הכספים
סעיף 5 להסכם המייסדים קובע כאמור כי על שני הצדדים להעמיד מימון לביצוע מטרות החברה.
אין מחלוקת בין הצדדים כי התובעים העבירו לנתבעים סכום של 1.6 מיליון ₪ בהמחאות ובהעברה בנקאית לפקודת מנגינות עוד לפני כריתת הסכם המייסדים.
עדויות של התובעים כי העברה זו בוצעה על שם מנגינות לפי דרישת הנתבעים 1 ו-2, לא נסתרה.
גרסתם של התובעים כי מדובר בעיקרון בהלוואת בעלים מקובלת עלי לחלוטין ועדותו של דויד בהקשר זה רצופה בסתירות ואינה הגיונית.
דויד נשאל האם התובעים העמידו מימון לטובת החברה החדשה כפי שקובע הסדר המייסדים. תשובתו הייתה שלילית "הם לא העמידו שום מימון" (עמ' 96 לפרוטוקול). על

תשובה זו חזר דוידוי שלוש פעמים באותו עמוד.

משנשאל דוידוי על ידי בית משפט למי שולם הסכום השיב דוידוי "לחברת מנגינות הישנה אם הוא אכן נתן את הכסף".

לאור גרסת הנתבעים כי הסכום שולם בתמורה למניות, נשאל דוידוי על ידי בית משפט מי מכר את המניות ותשובתו הייתה "מנגינות בע"מ".

העד גם הוסיף כי המניות היו שייכות למנגינות בע"מ.

משנשאל האם המניות של החברה הישנה היו שייכות לעצמה השיב "לא. לי ולעירית".

לאחר מכן אמר כי הוא ועירית מכרו את המניות לתובעים ומי שקיבל את הכסף הייתה חברת מנגינות.

בשלב זה הצהיר ב"כ הנתבעים כי לא הייתה מכירה של מניות אלא הייתה הקצאה של 10% ממניות החברה החדשה

הדבר גם עולה בבירור מהסכם המייסדים במסגרתו הוקצו לצדדים מניות בחברה החדשה. עירית אישרה את העברת הסכום של 1.6 מיליון ₪, בניגוד לדוידוי אשר העלה ספק כלשהו באשר לעצם העברה, ספק אשר לא היה לו כל מקום לאור העתק השיקים והעברה הבנקאית אשר צורפו לתצהירי התובעים.

לדבריה, הסכום חולק על ידה לשניים: חלק אחד בתמורה לרכישת חלקם של התובעים במניות החברה וחלק ניתן כהלוואה למנגינות על מנת לעזור לה לצאת מההתחייבויות שלה. (עמ' 139 לפרוטוקול).

חלוקה זו שבוצעה על ידי עירית אינה תואמת את העובדה כי המניות של החברה החדשה הוקצו וכמובן לא נמכרו על ידי הנתבעים או על ידי החברה הישנה.

עם זאת, נראה כי התובעים הסכימו במפורש לכך שסכום של 800,000 ₪ מתוך הכספיים שיעדו על פי הסכם המייסדים כהלוואת בעלים לחברה החדשה במסגרת התחייבות למימון, יועבר לחברת מנגינות הישנה, כפי שעולה מנספח 1 לתצהירו של דוידוי.

מדובר במסמך מיום 19.1.12, זמן קצר לפני החתימה על הסכם המייסדים, הנושא את הכותרת "הסכם הלוואה".

התובעים הצהירו כי לאור כניסתם לשותפות בגן האירועים מנגינות בע"מ, הם מעמידים הלוואה של 800,000 ₪ לחברת מנגינות בע"מ שבעלי המניות בה הם דוידוי משה וזקס עירית.

עוד נאמר בהסכם הלוואה עליו חתומים כל הצדדים, כי "תאריך פירעון הלוואה ייקבע על פי יכולת של חברת מנגינות בע"מ".

כלומר, למרות הדרישה והקביעה בהסכם המייסדים כי דוידוי יישא בכול חובותיה של מנגינות בע"מ, הסכימו התובעים כי סכום של 800,000 ₪ מתוך הסכום שאמור היה למעשה להיות הלוואת בעלים לחברה החדשה – יינתן כהלוואה לחברה הישנה ללא תאריך פירעון ובכפוף ליכולתה של מנגינות להחזיר את הסכום.

מעדותם של התובעים, במיוחד מעדותו של אבי, עלה במפורש כי התובעים היו ערים למצבה הכלכלי הקשה של מנגינות ולקיומם של חובות. לאור זאת אף דרשו, כאמור, את ההתחייבות המפורשת לכך שדוידוי יישא בחובותיה.

מתן הלוואה לחברה שיש לה חובות, כאשר נקבע כי החוב יוחזר בהתאם ליכולת הפירעון שלה, הינו בגדר הסתכנות מודעת מצד התובעים לכך שהסיכוי להחזרתו של הכסף אינו וודאי כלל ולמעשה הינו סיכוי קלוש ביותר.

בכל מקרה הפך סכום זה מהלוואת בעלים לחברה החדשה - להלוואה ללא מועד פירעון לחברה הישנה בהסכמתם המלאה של התובעים.

לכן, אין גם מקום לשאלה אשר הועלתה על ידי התובעים בסעיף 39 לסיכומים – מדוע לא נרשמה הלוואה בספרי החברה החדשה כזכות לטובת התובעים.

יש לבחון עתה את דינן של הלוואות הבעלים בסכום הנותר של 800,000 ₪ והלוואה הנוספת בסך 140,000 ₪, לגביה העידו התובעים כי היא אמורה הייתה להיות מוחזרת תוך מספר חודשים.

דין של הלוואות אלה להיבחן על רקע התנהלות הנתבעים 1 ו-2 כבעלי השליטה בחברה החדשה, לאור טענות הקיפוח של התובעים.

ד. התנהלות הנתבעים 1 ו-2 כבעלי שליטה בחברה החדשה

מהראיות שנשמעו בפני עולה כי הנתבעים 1 ו-2, שהם בעלי השליטה בחברה החדשה ובעלי המניות של מנגינות, פעלו בחברה החדשה לפי שיקול דעתם הבלעדי תוך עירוב בין פעילות החברה הישנה מנגינות - לבין פעילות החברה החדשה.

בסופו של דבר, משהועלו תהיות ושאלות על ידי התובעים באשר לדרך ניהול החברה אף פיטרו את חזי מעבודתו בחברה.

דו"ד העיד כי תפקידו בחברה הישנה היה "מבחינת הניהול הכל, חוץ כל נושא הנהלת החשבונות ומשכורות, בנקים. כל הנושא תפעול, ספקים, אירועים, ישיבה עם לקוחות, סגירת אירועים, סגירת חשבון, תפריטים, סיכומי אירועי הכל". דו"ד העיד כי את החשבונות ניהלה עירית.

עוד העיד דו"ד כי החברה הישנה פעלה עד פברואר 2012, עד שנפתחה החברה החדשה. דו"ד נשאל האם אז היה נתק בין מנגינות לגן האירועים.

תשובתו הייתה "הפסיקה להיות קשורה בגן האירועים? מה זאת אומרת הפסיקה להיות קשורה? זו חברה שהייתה פתוחה שהתנהלה בכספים ששולמו לשיפוצים ויצאו שיקים מהחברה הישנה לחברה החדשה שעדיין יש התחשבנויות בנושא הזה. (עמ' 63 לפרוטוקול). לאחר מכן טען כי מנגינות הפסיקה לעבוד בגן האירועים לאחר שנפתחה החברה. עם זאת, עולה מת/1 - שהוא מכתב הפיטורים שנשלח לחזי ביוני 2013, כי המכתב יצא על נייר המכתבים של מנגינות.

אינני מקבלת כאמין את הסברו של דו"ד כי דפים של מנגינות "יושבים על השולחן" ביוני 2013, לאחר שהעיד קודם כי פעילותה של החברה נפסקה עם הקמתה של החברה החדשה.

מסמך נוסף אשר הוצג לעד הוא ת/2 - שהוא טופס פתיחת שולחנות רזרבה לאירוע שהתקיים ב- 5.3.13 - על המסמך חתום יחיעם דמרי "מנהל האירוע מנגינות". כלומר, מדובר בטופס הזמנת אירועים אשר נחתם על ידי מנהל האירועים על גבי מסמכים של החברה הישנה.

גם בעניין זה טען דו"ד כי מדובר בטופס פנימי "אני לא יודע מה אתה נתפס לזה בכלל". דו"ד אישר כי חברת מנגינות הייתה חייבת כספים לספקים ולבנקים לפני שנחתם הסכם המייסדים.

עוד העיד בשלב מאוחר יותר של החקירה, לאחר שהוצגה בפניו העברה של כ-911,000 ₪ על ידי החברה חדשה למנגינות (ת/3), כי החברה הישנה הוציאה שיקים שכן טרם נפתח חשבון בנק לחברה החדשה "והתנהלו עדיין בחברה הישנה והיינו צריכים לשלם לבעלי המקצוע ולכל הספקים במקום אז הוצאנו שיקים מהחברה הישנה לחדשה ופה היינו צריכים לעשות התחשבנויות בנושא זה" (עמ' 73 לפרוטוקול).

משנאמר לדו"ד שהעיד קודם לכן שפעילותה של מנגינות הופסקה משנפתחה החברה החדשה טען "אני לא אמרתי, אני אמרתי שהיא עדיין קיימת ואנחנו עוד פעלנו ועשינו כל מיני פעולות" (עמ' 73 לפרוטוקול).

בפני דו"ד הוצג ספח של המחאה מחשבונה של החברה - ת/6 - מדובר בשיק מיום 5.3.13 עבור טיפול בתיק בנק מרכזתיל.

לאחר שענה מספר פעמים כי מדובר בנושא שעירית יכולה לענות עליו, נשאל האם לחברה הישנה היה חשבון בבנק מרכזתיל "כן, כן היה חשבון. יכול להיות שזה במסגרת התחשבנויות אבל תשאל אותה, אני אין לי מושג" (עמ' 101 לפרוטוקול). שיק נוסף של החברה הוצא לפקודתה של עו"ד שריד לשם טיפול בתיק בנק מרכזתיל כלפיו היה לחברה הישנה חוב כאמור לעיל.

דו"ד טען כי "דבר לא הוחבא" ואולי זה במסגרת ההתחשבנויות. אולם, אין ספק כי מדובר בהעברה כספית אשר נעשתה מחשבון החברה לתשלום חוב של מנגינות כלפי בנק מרכזתיל.

עירית אישרה בחקירתה כי לחברת מנגינות היה חשבון בבנק מרכזתיל ובאמצעות עורכת הדין לה הוצא השיק עשו הסדר עם הבנק והיא ביקשה תשלום.

עירית טענה כי עורכת הדין דרשה תשלום וכי באותו רגע לא היה לה את פנקס השיקים של החברה החדשה "אז נתתי לה שיק של מנגינות גן אירועים... מתוך מטרה שבשלב מאוחר אנחנו בחלוקת הרווחים או במה שיהיה אנחנו נקז את זה".

אינני רואה מקום לקבל את הטענה כי באופן מקרי לא היה בידי עירית פנקס שיקים של החברה הישנה. שכן, כפי שראינו לעיל, המשיכו הנתבעים להשתמש בטפסים של החברה הישנה כאשר דובר בפעילות העסקית. תמוה כי רק לצורך תשלום החזיקה עירית דווקא בשיקים של החברה החדשה ולא הישנה.

גם לגבי השיק השני אשר שולם עבור חוב של מנגינות כלפי בנק מרכזתיל בסך 10,000 ₪, טענה עירית כי המטרה הייתה שבשלב מאוחר יותר תעשה התחשבנות.

לא הוצגה בפני בית המשפט במהלך הדיון התחשבנות כלשהי שנעשתה בעניין העברות הכספים והעירוב בפעילויות שתי החברות - כאשר לגבי החברה הישנה התחייב, כאמור,

דו"ד לפרוע באופן אישי את כל חובותיה.

כמו כן, עולה מכרססת החשבונות של החברה כי בפברואר 2013 הגיעה החברה להסדר חוב עם מס ערך מוסף ומס הכנסה תוך פריסת תשלומים.

המסקנה הסבירה היא כי מדובר בהסדרי חוב עבר של מי מהנתבעים ובכללם החברה הישנה, שכן החברה החדשה פעלה רק מפברואר 2012.

במסגרת חקירתה הנגדית של עיריית הוצג בפניה - ת/7 – מסמך אשר במסגרתו ניתנה לבנק מזרחי סניף רעננה בו התנהל חשבונה של מנגינות, הוראה להעביר כספים, בין היתר, לחשבון הנתבעת 4 ים גריל בר בע"מ שהיא חברה בבעלותו המלאה של דו"ד.

תשובתה הייתה "ים גריל בר זה, הייתה כנראה איזושהי בעיה תזרימית... בחשבון של ים גריל בר" (עמ' 164 לפרוטוקול).

גם עיריית טענה כי הכל רשום מתוך מטרה שהכל יהיה רשום במאזן "ובשעת הצורך שנשב לעשות את חלוקת הרווחים אז הדברים האלה ייקחו בחשבון" (עמ' 164 לפרוטוקול).

התחשבות, כאמור, לא נעשתה ומדובר בהעברת כספים למטרות אישיות מאת החברה לחברה בבעלותו של דו"ד.

עוד התברר כי עיריית עשתה שימוש בחשבונה של החברה כדי להעביר כספים לידי בנה אשר היה שרוי בקשיים כלכליים.

בחקירתה הופנתה עיריית למאזן החברה בו נאמר כי דרור, בנה, קיבל שכר בסכום של 81,800 ₪. עיריית אישרה כי בנה דרור לא עבד בחברה.

הסברה היה כי מדובר בתשלום מחברת כוח אדם מאחר ובנה נקלע לקשיים, לא רק משנת 2012 אלא גם שנה שנתיים קודם "יצאה חשבונית לחברת כוח אדם שהוא עובד שם, הוא לא יכל לקבל את הכסף, חשבונית יצאה מהחברה הכסף נכנס לחברה הוא עבד שם תסתכלו, הכסף נכנס לחברה, ודרך החברה הועבר לבן שלי. אני הייתי צינור" (עמ' 143 לפרוטוקול).

עוד עלה מהחקירה כי לא מדובר בהעברה חד פעמית אלא הייתה העברה נוספת בדרך זו של 49,000 ₪ מחברת שוהם לחברת מנגינות "והכסף הזה שנכנס יצא אליו" (עמ' 144 לפרוטוקול).

עיריית טענה כי אם שאולי או ארביב היו באים ומבקשים עזרה היה הדבר נעשה ברצון רב. לאור האמור לעיל, יש אכן לקבל את טענת התובעים כי התחייבויות הנתבעים 1 ו-2 באשר לביצוע פעילות גן האירועים באמצעות החברה החדשה בלבד לאחר הקמתה, לא התממשו. הנתבעים סגרו חובות כלפי החברה הישנה באמצעות החברה החדשה ואף העבירו כספים לקרובי משפחה וכל זאת תוך ער בוב הפעילות העסקית.

מעבר לכל האמור לעיל, התברר גם כי מתנהלת בחברה מערכת כספית מקבילה במזומן הנשלטת על ידי הנתבעים 1 ו-2 וארביב.

דו"ד הבהיר בחקירתו כי ארביב הוא חבר שלו והוא גם שותף שלו והוא מחזיק במניותיו של ארביב בחברה בשיעור 25% "הדבר נעשה במשך שנים".

דו"ד טען כי הוא לא יודע מה הייתה הסיבה לזה "אבל עד היום זה נשאר ככה".

עוד העיד כי כל דבר שהוא עושה הוא מתייעץ עם ארביב וכי התובעים ידעו שארביב מחליט בחלק גדול מהדברים (עמ' 76 לפרוטוקול).

במהלך החקירה הוצגו לדו"ד דוגמאות מסמכים הנקראים "טופס פתיחת שולחנות רזרבה" – ת/9 ו- ת/10.

דו"ד הופנה ליומן אירועים אשר צורף לתצהירו.

ביומן, בתאריך 7.2.13, מופיע אירוע חתונה כאשר מספר המוזמנים הוא 400 לפי 158 ₪ פלוס מע"מ.

ת/9 הינו טופס פתיחת שולחנות רזרבה – כאשר מצוין המספר של 584 מוזמנים לגבי אותו אירוע.

דו"ד נשאל לאן נעלמו 184 מוזמנים מהחשבון ומתמצית האירועים.

תשובתו של דו"ד הייתה שזה לא נעלם. "תמיד בסגירת חשבון באים יושבים מתמקחים... זה לא משנה את העניין ובפועל אם יש פה כמה מוזמנים שאכן לא רשומים ויש מעט מאוד כאלה זה כספים שנלקחו ונלקחים רק לצורכי החברה... והם נשארים בידי החברה בידעיתם המלאה של אבי וחזי שאולי" (עמ' 118 לפרוטוקול).

דו"ד נשאל על ידי בית המשפט האם הם מקבלים כסף מבלי לרשום אותו.

תשובתו לכך הייתה שלילית אלא שיש הוצאות בחברה "שהן הוצאות במזומן".

דו"ד נשאל פעם נוספת על ידי בית המשפט האם במקביל לרשומים הפורמאליים יש התנהלות כספית נוספת.

תשובתו לכך הייתה "מה שמתנהל ממש מעט מאוד בתוך החברה".
דו"ד חזר ואמר שמדובר במעט כספים. אולם, דו"ד הופנה לכך שעל גבי ת/9 רשום סכום הנחה של 33,000 ₪. סכום זה מהווה את ההפרש בין התשלום עבור 400 מוזמנים לבין תשלום עבור 584 מוזמנים.

דו"ד נשאל כיצד החברה עושה הנחות גדולות כאלה כאשר בחודשים מסוימים היא לא מצליחה להרוויח כסף.

תשובה לכך לא ניתנה.

נראה כי אותו רישום של הנחות, בסכום המהווה את המכפלה המדויקת של ההפרש בין מספר המוזמנים המופיע בדוח החברה לבין המספר הרשום על טופס פנימי - בא אך ורק כדי להצדיק תשלום אשר בוצע במזומן גם אם שולם לאחר מכן בחלקו להוצאות של החברה אשר גם לגביהן אין רישום.

עירית אישרה בחקירתה את קיומה של קופת מזומנים בחברה.

עירית נשאלה לגבי הכיתוב "הנחה" בת/9 בסך 33,000 ₪ ותשובתה הייתה "אני לא יודעת מה זה".

עירית הופנתה לכך שאמורות היו להיות הכנסות 107,500 ₪ לפי 584 מוזמנים ואילו בכרטיס רשומות הכנסות בסך 74,000 ₪ ונשאלה היכן הכסף.

תשובתה הייתה שהכסף שולם לאקסטרות שעובדים במטבח להם משלמים ללא תלוש במזומן.

לדבריה, קופת המזומן משמשת רק לתשלומים לעובדים.

עוד טענה כי גם אחותו של חזי והחבר שלה השתמשו בקופה לתשלום עבור עבודתם.

את הקופה מחזיקים היא, ארביב ודו"ד.

פעם בשלושה-ארבעה חודשים פותחים את הניירת ורואים לאן הלך הכסף (עמ' 162

לפרוטוקול).

בסופו של דבר העידה עירית כי בכל הזמנה נרשמת הנחה וסכום זה הולך לקופת המזומן של החברה, לטענתה, לתשלום לעובדים.

עירית גם טענה כי חזי עצמו קיבל כספים מקופת המזומן וחזי אישר קבלת סכום כדי לקנות דולרים בסך של כ- 1000 ש"ח.

במקרה שלפניי מדובר, כאמור, בחברת מעטים בה למיעוט אין כל נציגות בדירקטוריון או בהנהלה. בעלי השליטה מנהלים ב אופן עצמאי את החברה בדרך המפורטת לעיל. עירוב

הכספים בין החברות; שימוש בכספים אשר ניתנו כהלוואת בעלים לחברה החדשה לשם

מימון חובות של החברה הישנה (אותם התחייב דו"ד לפרוע); שימוש בכספי החברה

להעברות אישיות או לקרובי משפחה וניהול קופת מזומנים שלבעלי המיעוט אין כל גישה

אליה, מהווים קיפוח המיעוט בדרך שאיננה מאפשרת את המשך הפעילות המשותפת.

מהעובדות שתוארו במסגרת פסק הדין עולה מסקנה ברורה על פיה פעלו בעלי השליטה

בדרך שלא תאפשר את החזרת הלוואת הבעלים שניתנה לחברה החדשה, וקשה גם להניח כי התובעים ישותפו באופן אמיתי ברווחי החברה אם יהיו.

יש לחזור ולציין כי עם הגשת התביעה פוטר חזי מעבודתו.

דו"ד העיד כי חזי פוטר שכן הוא ואבי מעל ו באמון החברה כאשר נכנסו למשרדי החברה

ביום שבת כדי לקחת מסמכים.

עם זאת, טען דו"ד כי אמר לתובעים שהם יכולים לשבת במשרד עד למחרת הבוקר ושייקחו

את מה שהם רוצים, שכן אין מה להסתיר.

משהופנה דו"ד לדברים אלה נשאל היכן קיימת מעילה באמון אם בכל מקרה הייתה

לתובעים גישה מלאה למסמכי החברה.

תשובתו לכך הייתה "יפה אז למה הוא צריך לבוא בשבת?"

עוד נאמר על ידו כי בשבת אף אחד לא נכנס לעסק ויש שם שומר.

מי שבא למקום "...חותר תחתינו".

עם זאת, ובניגוד להצהרה בחקירה הנגדית על פיה המסמכים היו נגישים לתובעים, סרבו

הנתבעים להעמיד מסמכים לרשות התובעים, כפי שעולה עוד מחלופת המסמכים אשר

צורפה על ידי התובעים כנספחים לכתב התביעה.

בין הצדדים התנהלו הליכים ממושכים בעניין גילוי המסמכים לפני שנשמעו הראיות.

גם האמור לעיל מעיד על חוסר כל נכונות מצד הנתבעים לשתף את התובעים בפעילותה של החברה.

התוצאה היא כי יש להביא לסיום היחסים בין הצדדים שהם למעשה יחסים של שותפים שכן

מדובר, כאמור, בחברת מעטים.

על הנתבעים 1-3 להשיב, יחד ולחוד, לתובעים, יחד ולחוד, את הסכום של 800,000 ₪

אשר יועד להלוואת בעלים לחברה וכן את הסכום הנוסף של 140,000 ₪ - לגביו העיד דויד
במפורש כי התחייב להחזיר אותם לתובעים תוך שלושה חודשים.
סכומים אלה יישאו ריבית והפרשי הצמדה כדין ממועד העברתם לחברה ועד ליום התשלום
בפועל.
באשר לסכום של 800,000 אשר ניתן כהלוואה מפורשת למנגינות ללא מועד השבה ובכפוף
למצבה של החברה, הרי שהחוב של מנגינות כלפי התובעים עומד על כנו. אולם, אין מקום
ליתן בגינו פסק דין במסגרת תביעה זו.
בכפוף לתשלום הסכומים תבוטל הקצאת המניות לתובעים.
הנתבעים יישאו, ביחד ולחוד, בהוצאות התובעים, ביחד ולחוד, בהוצאות ובשכר טרחת עו"ד
בסכום כולל של 40,000 ₪ בצירוף ריבית והפרשי הצמדה כדין מיום מתן פסק הדין ועד ליום
התשלום בפועל.

ניתן היום, יא אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, בהעדר הצדדים.